

FOTO MONIKA HLAVÁČOVÁ

Petra
DRAŽANSKÁ

Na matky, *se nemusíme* hněvat

Věnuje se zážitkové pedagogice. Učí učitele, dělá i teambuildingové kurzy pro firmy. Napsala o tom knihu. Ale její srdeční záležitostí jsou mezigenerační setkání žen Mokoša, které získávají každým rokem více příznivkyň. „Dobrá polovina žen, které přijedou, dostaly Mokošu jako dárek od nějaké své kamarádky, která jim kurz darovala se slovy: Tam musíš, tam prostě musíš!“ říká Petra Dražanská. TEXT KLÁRA KUBÍČKOVÁ

Proč má učení prožitkem takovou sílu?

Odpověď přece sama znáte. Zkuste zpátrat v sobě: co si pamatujete ze školy a co jste se o sobě a o světě skutečně naučila díky chybám, které jste sama udělala, díky vztahům, které jste ztratila, díky průšvihům, které jste udělala, díky skutečným prožitkům? Když jste tyhle prožitky schopná reflektovat a posouvat se díky nim, je jasné, jakou sílu takový prožitek má. Jedině skrz prožitek a díky hledání svého místa a své úlohy v tom prožitku se skutečně učíte. Samotné informace k poznání světa nestačí, navíc ty jsou dnes snadno dostupné, ale když opravdu potřebujete pochopit nějaký problém, máte tu správnou motivaci, naklikáte si v Googlu tu správnou knihu, přečtete si ji, nasajete ji, a víte to, co potřebujete. Když tu motivaci a touhu nemáte, nepomůže vám žádná frontální vnučená výuka.

Ve škole to nejde?

V žádném případě neodmítám frontální vzdělávání, ale hlavní gros učení se je podle mě v prožitku. A ve škole to samozřejmě jde taky, pokud jsou v ní učitelé, kteří jsou ochotni zkoušet učit jinak. Dnešní doba tomu také nahrává: distanční výuka během pandemie odhalila stávající podobu výuky donaha a je jasné, že na to bude třeba nějak zareagovat. I ministerstvo školství už chápe, že je nutné měnit učební osnovy. Ve vizi do roku 2030 je dokonce podpora zážitkové pedagogiky zakotvená. Jde o to, snížit objem učiva a dát prostor měkkým dovednostem, jako je orientace ve společnosti a v sobě samém. Jenomže pedagogové neví jak, nezažili to sami na sobě. Před deseti lety, když se revidoval rámcový vzdělávací program, vznikla průřezová témata, která si každá škola měla zpracovat. A tam je přece kladený důraz na respekt, důvěru, spolupráci, komu-

nikaci. Jenomže učitelé nemají čas ani nástroje, jak to dělat. Právě s tím jim kniha Učení prožitkem může poradit. **Jak na to učitelé reagují?** V Prázdninové škole Lipnice jsme vedli kurzy pro celé sborovny, právě proto, aby si učitelé osahali témata nejprve sami na sobě. Vycházeli jsme z předpokladu, že pokud nebudou schopni spolupracovat mezi sebou, nemohou to pak ani naučit své žáky. Napoprvé ty kurzy narazily na odpor učitelů, byli trochu naštvaní, že se mají zase učit něco nového, ale nakonec jsou obvykle všichni nadšení. Nedivte se, ve sborovnách jsou často všelijaké vztahy, každý si jede svůj obor, a najednou po nich někdo chce, aby si začali vymýšlet, na jakých průřezových tématech se potkají. Je logické, že ten proces má zpoždění. Teprve až si většina pedagogů sama odžije, jaké to je, učit se zážitkem, bude schopná to posílat dál.

